

disse Folk skal have Erstatning paa samme Maade og i samme Udstrækning, som der tilkommer de øvrige Beboere ved Fjorden.

Med det samme jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at sige noget om Rekrutsagen fra Aalborg, ikke fordi jeg agter i Øjeblikket at slaa den op til noget stort, men fordi jeg mener, den trænger til noget mere Understregning af menige Medlemmer i dette Ting, end der hidtil er sket. Denne Sag har mange Sider, hvorfra den vilde kunne interessere Almenheden. Jeg skal ikke fremdrage disse mange Sider, men skal gøre opmærksom paa, hvad der forekommer mig at være en fundamental Side ved den, nemlig den paafaldende Uoverensstemmelse, der er mellem Folkets Opfattelse af den faldne Dom og selve Dommen. Det maa sikkert være en Ledetraad for alt Retsvæsen, at det i nogen Grad træffer den Grundbetragtning, den Grundfølelse, som hviler i Folket selv. Men hvad der saadan gælder alt Retsvæsen i Almindelighed, maa sikkert ogsaa gælde den militære Retspleje. Det er en overordentlig uheldig Ting i et Land, hvor det nationale Forsvar er betroet hver eneste mandlig Borger, at den militære Retspleje ikke kan falde sammen med den Betragtning, som hviler hos de Forældre og, man kan vel ogsaa sige, de unge Mennesker, som i paakommende Tilfælde skal gribe ind til Landets Forsvar. Jeg mener, at det maa være en selvsagt Betragtning, at den militære Retspleje ikke tør fjerne sig paa overdreven Maade fra den Betragtning, som gør sig gældende i Folket. Lad mig tilføje for Korrektheds Skyld, at jeg mener, dermed ikke, at Folket skal overse, at Militæret har særlige Vilkaar. Jeg tror, det danske Folk har megen Villighed til at forstaa, at Militæret har særlige Vilkaar, og at den militære Retspleje kan komme ud, hvor den civile Retspleje ikke kan komme, men selv under den Forudsætning maa der dog være en vis Korrespondens mellem Folkets Opfattelse og den militære Retspleje, og her foreligger det beklagelige, at den Dom, som er fældet, i Virkeligheden er ganske uforstaaelig for det danske Folk.

Denne Uforstaaelighed refererer sig naturligvis for det første dertil, at Sagen i sig selv er saa overordentlig ringe, medens den idømte Straf er saa overordentlig haard. Men denne Uforstaaelighed understreges og støttes tillige ved et andet Faktum, som i denne Sag har været i højeste Grad paafaldende for ikke at sige i

højeste Grad beklageligt. Det er, at en Dom kan fældes om den samme Sag i to Instanser med saa forskelligt Resultat som denne. Underrettsdommen, hvis man maa bruge det Udtryk, den almindelige Krigsrets Dom, er ganske forskellig fra Overkrigsretsdommen. Den almindelige Krigsrets Dom statuerer, at det, som er sket, er, at der er foretaget Mytteri i Henhold til de Motiver, man maa tillægge de anklagede, men højere end til Mytteri, og hvad der atter deraf bliver Følgen, en Strafskyldighed i Henhold til § 104 i den paagældende Straffelov, kan man ikke komme, og den højeste Straf er altsaa i dette Tilfælde blevet 1½ Aars Strafarbejde. Saa ser det lidt underligt ud, at lige efter og bogstaveligt, uden at der er fremkommet noget som helst nyt Faktum, fælder Overkrigsretten en Dom, som gaar ud paa at give den højest straffede 6 Aars Strafarbejde. Og naar man saa spørger, hvad der er i Vejen, er det det, at han er dømt efter § 100 sammenholdt med § 104 for Oprør. Men det underlige er, at i Domspræmisserne kan man overhovedet ikke finde en nærmere Paapegen af dette Forhold. Medens Krigsretsdommen dog udtaler de Ord om Formaal og Motiver, som den udtaler, springer Overkrigsretsdommen direkte ud i, at det er Oprør, og dermed Basta. Paa dette Punkt maa der sikkert have ligget et Skøn om, hvilken Paragraf der skulde anvendes, og eventuelt om Udmaalingen af selve Straffen i Henhold til disse Paragraffer. Jeg er ikke Jurist, saa jeg maa være varsom med at sige, hvorvidt denne Udmaaling af Straffen har været heldig, men det forekommer mig, at selv om man gaar ud fra de Straffelovsparagraffer, som der er henvist til, er Udmaalingen ufornøden haard, i hvert Fald maatte man med nogen Lempe have kunnet akkviescere ved Krigsretsdommen, og Grundlaget for det Skøn, som kunde tillade dette, var sikkert til Stede. Men hvordan det nu end er, det danske Folk vil utvivlsomt i sin Helhed erklære denne Dom for ikke at være stemmende med Folkets Retsbegreb, selv om man tager Hensyn til, at den er fældet inden for det militære Omraade.

Jeg kunde da ønske at føre mine Betragtninger en Smule videre. Der er for nylig nedsat en Kommission til Overvejelse af Ordningen af den militære Retspleje, i hvert Fald til Overvejelse af, hvordan man kan fjerne de værste Skavanker ved den militære Retspleje. Jeg ved ikke, hvorvidt denne Kommission agter at gaa eller